

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra VALRAVNEN, af 'Digte', 1803

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633873254640/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Ung Harald rolig til sit Sværd sig hælder,
Og hører hende uden mindste Gru.
Ak Harald! Qval og Kummer mig forælder,
Nu veed du alt, og du er rolig, du?
Da hæved Sønnen rask det blanke Øie,
Og talde, mens han stirred i det Høie.

En Sommernat, min Moder, i en Lund
Jeg mellem svalc, høie Blomster laae.
Mildt dyssedes jeg ind i sagte Blund,
Thi Nattergalen monne yndigt slaae.
Da aabnedes for mig i samme Stund
Lidt efter lidt det høie Himmelblaae.
En Engel sank mig smilende imøde,
Forunderlig omstraalt af Morgenrøde.

Han viste mig en Kiede, som sig rækked
Fra Himlen ud, den klang som Fryd og Klage.
Halvsynlig den sig rundt om Jorden strækked,
I mange Bugter vendte den tilbage.
Med Blodstænk var den ofte heel bedækket;
Paa mange Steder Loddene var svage.
Af blandet Erts den slyngte sig om Muldet;
Først Guld, saa Sølv, saa Jern, saa atter Guldet.

Da raabte Englen med sin klare Stemme:
Du *Skiebne's Kiede* seer, som hænger ned.
Der sluttet er! Dens Løb kan intet hemmel
Alt ordnes ved en stræng Nødvendighed.
Han svandt, men aldrig jeg min Drøm skal glemme.
Jeg saac mig som et ringe, blodigt Led.
Jeg frygter ei, jeg gaer naar Skichnen kalder.
Ei, uden Gud, en Spurv til Jorden falder!